

- מה גדלה נחמתנו בידוענו מהצדיק
- קנאות של המוכיח הראוי
- כי העיקר הוא היגיעה
- בין המצרים
- ניסים ברבבת
- התורה הזמנית:
- סוד התענית והדבקות אחורי הקדושה דרכי נועם
- 'מתכנסת ביממא'
- מבט נכון על יהודי
- פנימיות ענין גורל
- דוגמא אישית בגעגועים לביהמ"ק
- איכה אין אתה מתחזק?
- הלכות בין המצרים
- עלי מרפא
- שער הגליון
- יין הנגבי
- למעשה
- בני היכלא
- עומק הפרשה
- חנך לנער
- שאל בני
- הלכה פסוקה

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

זאת נחמתנו בענייני שהקדים לנו רפואה למכותינו האנושות מאד מה שאנו יודעין מקדוש ישראל קזה

בעזרת השם יתברך אור ליום ה' מסעי תר"א אומאן

והשם יתברך יטלח רפואה שלמה למכאובי בנה דוד צבי שיהיה, ואני מחפה לה שבקרוב יגיע לי אגרת מאתך שהיה שני לטובה. ועתה בדעתי להתעב פה עד אחר שבת קדש הבא עלינו לטובה פי ביום א' הסמוך יהיה ערב ראש חודש ואם ירצה השם ביום ג' או ד' אסע מפה לטייהאויצע טל שבת חזון. ומשם לטשעורין על שבת נחמו: הבא עלינו לטובה. השם יתברך יוליכני לשלום בדרך האמת. פי אני סומך עליו יתברך לבד יחני במעגלי צדק למען שמו. ולהרחיב בדברי אמת אין הזמן מספיק. גם עתה הוא בין המצרים ואין הדעת צלולה כלל. פי ארץ עלינו הגלות בגוף ונפש השביענו במזורים וכו'. עד אשר קמענו קשל פח הסבל, אך זאת נחמתנו בענייני שהקדים לנו רפואה למכותינו האנושות מאד מה שאנו יודעין מקדוש ישראל קזה וכו' הוא נחמתנו בכלל ובפרט. והשם יתברך יעזר לנו לנפשות ולהתאבל על חרבן בית המקדש והעקר להתאבל על עוונותינו המעכבים בין בית המקדש עד נזפה להפך היגון ואנחה לששון ולשמחה, לבטח בחסדו וישועתו הגדולה שיתחפר הכל לטובה.

דברי אביה המחפה לישועה ומעתידי בערך נתן מברסלב

ביקורת בונה? אין דבר כזה.

תוכחה היא חרב פיפיות - עלולה להמית ומסוגלת להחיות. תלוי במוכח. הצדיקים שאיכפת להם מאיתנו, יודעים איך להוכיח ולהפיח רוח של חיים.

ישראל בכלל, ועל מצבה של נפש יהודית בפרט. הם בשום אופן לא יעמדו מנגד, לא יסכימו להניח לנו ליפול לעולם.

לצדיקים אלו יש ביד 'מטה עוז', זהו המטה של משה עימו הוא מכניס לתוככי מצרים אותות ומופתים

עד כמה מענג לחוש שמישהו ער לגורלנו. כמה מתוק לדעת ולהבין שהצדיק השלם הזה שזכה והצלח, מוטרד מדבר אחד בלבד - מה יהיה איתי.

וגילוי אלוקות. באמצעותו הוא גואל את ישראל. המטה הזה הוא גם מטה של קנאות. הקנאות אומרת - לא רק שאתעקש להציל אותך, גם אבנה אותך. גם אדאג שתגיע למקום הטוב ביותר. לא אאוותר לך לזנוח את ייעודך. האמירה הזו שייכת לצדיקים מקנאי קנאת השם.

תוכחה של צדיק

אנו עדים לאכפתיות מופלאה שכזו אצל משה רבינו, סמוך ונראה להסתלקותו, בערבות מואב. עם ישראל עומד להיכנס לארץ, משה אינו רשאי להיכנס, אבל בטרם פרידתו מן העולם ומהעם הוא פותח בתוכחה, תוכחה שלא נשמע דוגמתה. זהו ניגון, וזו בעצם תוכחה. תוכחה שאינה ראויה מסוגלת בנקל למוטט, להבאיש ריח, לקלקל. תוכחתו של הצדיק היא ניגון. זו רוח חיים. היא מקיצה לתחייה ומעודדת להמשיך ולחפש.

אם רק ניאות להסכיח לה ניווכח עד כמה מענג לחוש שמישהו ער לגורלנו. כמה מתוק לדעת ולהבין שהצדיק השלם הזה שזכה והצלח, מוטרד מדבר אחד בלבד - מה יהיה איתי. איתי האיש הקטן והפשוט. זה מה שאכפת למשה רבינו.

כאשר יודעים זאת, הכל נראה אחרת. אדם מקבל חשק להתמודד. הוא לא לבד, צדיקים גדולים מפלסים להצלחתו דרך. הוא לא מוזנח, דואגים לו. אין פנאי לחשוב ממה שהיה ולהתייאש ממה שנראה כאילו לא מצליח. העבר אין, משום שמישהו בעל כוח גדול ידאג לתקן אותו. העיקר הווה. להתמקד בעבודת השם של הרגע הזה.

כל ילד יודע, בעולם הזה צריך מישהו שיהיה איכפת לו ממך. מישהו כזה שההצלחה שלך תיגע לליבו, ממש. זה נכון בכל תחום: כל מחפש פרנסה מאחל לעצמו משרה נחשקת המסדרת את בעליה ללא דאגות כלכליות. המקומות הללו מטבע הדברים פחות נגישים, התור ארוך. כדי להתברג במקום טוב, כדאי שיהיה מאחוריך מישהו שאתה מאוד חשוב לו. בעל קשרים שיעשה הכל כדי לדחוף אותך למקום הנכון. יש לך? אשריך.

המצרך הזה דרוש גם לילד בתלמוד תורה ולבחור בישיבה. תלמיד שמאחוריו יש מישהו שהצלחתו חשובה לו, ייראה אחרת לגמרי ממי שלא זכה לכך. ברור לכל איש חינוך עד כמה האכפתיות חשובה להתפתחות וצמיחה רוחנית. מי שמאחוריו מתייצב מישהו שגורלו חשוב לו, יגיע למקומות שחבריו לא יוכלו אף פעם לחלום עליהם.

אם הדבר כל כך ברור בנוגע לפרנסה, ואם הדברים כה פשוטים בתחום החינוך ההתפתחות וההצלחה. מדוע שהם לא יהיו מתבקשים מאליהם גם בתחום הקרוב ביותר ללב - בנוגע לעצמנו ולגורלנו? ברור לכל, שיש בעולם תכלית. תוחלת החיים אמורה להוביל להשגת ייעוד מסוים שהנשמה תלויה בו. האם כדי להגיע לשלמות הנפש שלנו איננו זקוקים למישהו הזה שיעשה הכל כדי להבטיח שנגיע לשם. האין זה החלום הנחשק ביותר מבחינתנו?

למי אכפת ממני

לאכפתיות הזו שהזכרנו יש בתורה שם, קוראים לה 'קנאות'. מיהו האיש המקנא - זה האיש שאיכפת לו. נוגע לליבו. לליבו ממש.

אלו הם צדיקים יחידים סגולה. צדיקים שהימצאותם בסביבתנו היא הדבר הטוב ביותר שיכולנו לאחל לעצמנו. אלו צדיקים של מסירות נפש. נשמות שהדבר הכי קרוב ונוגע לליבם הענק הוא, 'מה קורה עם הנשמות הטובות הללו', כלומר איתנו. אלו צדיקים שצער השכינה, צערן של יהודי, צורב בליבם כאשר הם יעשו הכל כדי להבטיח את גורלנו.

צדיקים אלו נחשבים לבעלי כוח מיוחד. הם ניצבים בחזית. יוצאים ראשונים ואילולא הם, לא יכולנו להתקיים כאן ולו רגע קט. פנחס במעשה זמרי, אליהו בהר הכרמל, משה רבינו ושאר הצדיקים שגילו קנאות יוצאת דופן לגורל נפשות ישראל. הצדיקים הללו לעולם לא יאמרו נואש על מצב עם

חק ולא יעבור

יום	יום לחדש	לקוטי מוהר"ן מתינאי	לקוטי הלכות ח"ד	משנה ברורה ה"ב	דף היומי בשן	ימי מוהר"ן
שבת	יט	ב.	רכז	קט:	נג	ריז
א	כ	בז:	רכח	קי:	נד	רטו
ב	כא	ג.	רכט	קי:	נה	רטז
ג	כב	גז:	רל	קיא:	נו	רטז
ד	כג	ה.	רלא	קיא:	נו	ריח
ה	כד	הז:	רלז	קיב:	נח	ריט
ו	כה	הח.	רלז	קיב:	נט	רכ

התורה הזמנית: ליקוטי מוהר"ן קמא. סימן ס"ב

והאר עינינו בתורתך

כשהעיניים שלי מסתכלות באותיות התורה, זה נותן את החיות דקדושה.

בימינו נהיה סיפור חדש עם הטייפ-רקורדר שאנשים לומדים גמרא עם טייפ... זה מונע מהרבה אנשים לפתוח את הגמרא 'מה אני עוד צריך גמרא? מה אני עוד צריך ש"ס? יש לי כבר הרי טייפרקורדר. זה הרי פגם נורא, מונעים יהודים מלהביט באותיות התורה.

הלא אדם פגם בעין, צריך הוא א"כ שהעיניים שלו יראו את אותיות התורה 'תניח את עיניך בתוך אותיות התורה'.

האדם פגם בדיבורים אסורים בפיו, צריך הוא כעת שפיו יאמר את דיבורי התורה.

אומרים על האר"י הקדוש שהיה לו כתב חקוק של 'אמן' מול עיניו, וכשהיה צריך לומר 'אמן', היה מביט בכתב ולא לומר בעל פה.

אמן כידוע בגימ' שני שמות הקודש, ע"כ חשוב שיביט אפילו באותיות 'אמן'.

היום, נהיה עסק לשמוע קלטות, הוא מתיישב לו ליד השולחן ומחזיק כבר סיגריה ביד... ושומעים כבר את הלימוד מהקלטת...

אני אוחד שזה פגם התורה, פגם כבוד התורה.

עמל התורה שאני מחויב בו - איני יודע אם אפשר להחשיב לימוד כזה בשם 'עמל ולימוד התורה', הלא צריכים ללמוד לבד.

הרי עושים ברכה 'אשר בחר בנו מכל העמים ונתן לנו את תורתו', וכי אפשר לברך על מה שאחר לומד בשבילי?

הש"ת רוצה שהעיניים שלי יביטו באותיות התורה, שהפה שלי יגיד את אותיות התורה...

העיניים שלי מאד הלשות, ואני צריך שמישהו ילמד איתי, אעפ"כ אני אומר אחריו כל מלה!

טהרת הנפש של יהודי צריכה לבא ע"י 'שאני בעצמי אביט בעיניים שלי באותיות התורה! שאני בעצמי אגיד עם הפה שלי את אותיות התורה'.

נצוד לשונך הלכות לשון הרע

גרימת נזק לאדם במסחר, בשידוך, או בחיי חברה, אסור.

אם מספרים על אדם שאינו פיקח או שהוא חלוש או חולני, אם בגלל זה לא ירצו לתת לו משרה שהוא כן יכול למלא לפי שכלו ובריאותו, או שאין רוצים להשתדך איתו, וקל וחומר אם בגלל זה מנדים אותו מהחברה, עוברים על איסור לשון הרע.

וכן אסור לומר על אדם שמוחזק כעשיר, שאינו כל כך עשיר כמו שמחזיקים אותו, שבגלל זה לא ירצו להשתתף איתו במסחר. וכן אסור לומר על מי שמוחזק כעני ונותנים לו צדקה, שאינו כל כך עני כמו שחושבים. ואם כונת המדבר לתועלת, יתבאר להלן פרטי הדין.

אסור לבעל חנות לגנות סחורה של מוכר מתחרה, אף שאינו מגנה בעל הסחורה. וכן מי שקנה מקח רע, אף באופן שמציל אחרים לתועלת, אם הוסיף לגנות גם שאר הסחורה שבחנות, הרי זה מוציא שם רע. (שם פ"ב ח)

"הנני נתן לו את בריתי שלום" ברית שלום
דיקא, הפך המחלקת שנמשך ע"י המתנגדים...
רק שיעשה (-אליהו, הוא פנה) שלום גדול בעיניכם,
שע"י מפי לא יתבררו ההכחות לאמתתן, שע"י
יתקן הכל: ליקוטי הלכות, ראשית דתו ה, יב

בין המצרים

להתעורר להתגעגע לאולה.

כל רודפיה השיגה בין המצרים: בימי בין המצרים אפשר להשיג את המלך יותר קל מכל ימות השנה, מחמת שההתקרבות בימים אלו הוא על ידי אבילות וגעגוע. וזה יכול כל אחד, גם מי שמרגיש רחוק מאוד. ואדרבא, הרחוק ביותר יכול יותר להתקרב מחמת שיועד באמת ריחוק.

ההתקרבות דרך האבילות: יש שני אופנים של התקרבות בין שני חברים, יש התקרבות של קירבה שאחד מכיר בחבירו ושווה עמו בצוותא, ויש התקרבות בימים של ריחוק בהם מתגעגע לחבירו, וכשאדם יודע סוד זה, אזי הגעגוע עצמו נהפך לרגעים גדולים של תענוג וקידבה.

כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בבנייה: לא כתוב 'זוכה ויראה' בבנייה, אלא 'זוכה ורואה', כי כבר בשעת האבילות הוא זוכה להרגיש התענוג של הקרבה לה'.

הסחת דעת מאבילות בא מיאוש: בעולם נדמה שהמתאבל והעוסק באבילות הוא אדם עצוב ומיואש, אך האמת היא להיפך, שמי שמסיה דעתו מחסרון המקדש, הוא המיואש שאינו מאמין שעתיד לבוא גאולה, ועל כן מנסה להסיח דעתו, אך מי המתאבל ועוסק בזכרון חסרון המקדש, הוא מלא בתקווה עדיין.

להתגעגע: יש להתרגל את מה שאמרה הבת מלך למשנה למלך (סיפור מעשה א'), בכל עת שיהיה לך פנאי תהיה מתגעגע!

להתאבל על ידי כח הדיבור: בעולם נדמה שכל ענין האבילות הוא עבודה של גדולים ויראי ה' שעדיין לא קהתה רגשי ליבם מלזכור בית המקדש, אך באמת כל אחד יכול להרגיש את האבילות על ידי כח הדיבור, לדבר עם ה' דיבורי אבילות וגעגוע.

תיקון חצות בצהרי היום: האר"י"ל כותב להתאבל בצהריים של ימי בין המצרים לאחר חצות, לשבת על הארץ ולקונן על החורבן, ויש שנהגו מחמת זה לומר תיקון רחל מהתיקון חצות.

למצוא את עצמו בתיקון חצות: עיקר האבילות הוא להתאבל על הריחוק הפרטי שלו שבא מחמת שחסר לנו הארת בית המקדש, ועל כן יכול להוסיף בלשונו לקונן על מה שעובר עליו ברוחניות וגשמיות, ויקשר בפרטיות על מה שנעשה עמו, את כל מה שכתוב בקינות על כלליות עם ישראל (ליקוטי סי' ק"א).

אין מתאבלים על העבר: עיקר האבילות הוא לא על מה שהיה, אלא על עכשו שחסר לנו הארת אור ה' כמו שהיה בזמן בית המקדש (ליקוטי סי' ט"ז תנינא).

העלמת אור הצדיקים: עיקר האבילות הוא העלמת הארת הצדיקים המאירים לנו דעת וגילוי אלקות כמו שהיה בזמן בית המקדש (שם).

פעולת האבילות מעורר געגוע: אל ימתין להתגעגע לגאולה בשביל להרגיש אבילות, אדרבא, הפעולה של הבכי ואבילות הוא בעצמו מוציא את האדם מהיאוש והסחת הדעת וגורם לו

הליכות

שיחות ומנהגים

חצות לילה

אויף דעם אויער, אדער אונטער דעם אויער - 'יש חלוק בין יהודי שפאטותיו תלויות לפני אָזינו בגלוי, ליהודי שפאטותיו מסתרות אַחוּר אָזינו'.

רַבֵּנוּ אָמַר: "מִה יֵשׁ לוֹ לְנַפְטָר לְהוֹיֹת שְׂרֵי בְמֶרֶה שְׂחוּרָה, מֵאַחַר שֶׁשׁוֹנֵב לְצַד תְּדַלֵּת (פְּנֵהוּ), מְעַטֵּר בְּזָנוּ וּפְאוֹת".
פֶּעַם שֶׁלַח רַבֵּי יִצְחָק בֶּן מוֹהֲרֵ"ת מִקְּתָב לְאִבּוֹ, וְבוֹ סִפֵּר לוֹ שֶׁנִּמְצָא בְּעִירוֹ טוֹלְטֵשׁוֹן אִישׁ פְּלִאי בִּשְׁם רַבֵּי נִתְנָאֵל, שֶׁכָּל בְּרוּכָתוֹ שֶׁמִּבְּרַךְ מִתְקִימוֹת לְהַפְלִיא. וְשָׁאֵל לְמוֹהֲרֵ"ת מֵה דַעְתּוֹ בְּזֶה. בְּקֵשׁ מִמּוֹהֲרֵ"ת, שֶׁיִּכְתֹּב וְיִסְפֵּר לוֹ מִהֲנִתְּגוֹתָיו וּמִדֶּרֶךְ חַיֵּי שֶׁל הָאִישׁ הַזֶּה. וְכָתַב לוֹ אִי אֵלּוּ מִהֲנִתְּגוֹתָיו הַטּוֹבִים. הַשִּׁבּוֹ מוֹהֲרֵ"ת שֶׁעֲדָן אֵין כַּחוֹ בְּבְרוּכָתוֹ מִהֲנִתְּגוֹת אֵלּוּ, וְיִתְחַקֵּר וְיִחְקוֹר הַיֵּטֵב וְיִתֵּר אַחַר הַנְּהִיגוֹתָיו וְיִזְדַּעַן. וְכָתַב לוֹ שֶׁהַבְּחִין בּוֹ, שֶׁהוּא זְהוּי מְאֹד בְּקִימַת חֲצוֹת לַיְלָה וְעִרְכֵת הַתְּקוּן בּוֹ. כָּתַב לוֹ מוֹהֲרֵ"ת: "בֵּן כֵּן, זֶה הַדְּבָר הוּא שְׁהוֹעִיל לוֹ לְזִכּוֹת לְדַבֵּר חֲשִׁיב זֶה" - "הַיְיֵנוּ דְאֵהֲנֵי לֵיה": (ובי לוי יצחק שמה מרבי אברהם בר' חמוץ)

יד נעלמת

מלחמת העולם הראשונה שפרצה בימי בין המצרים שנת תרע"ד, שיבשה סדרי תבל. מדינות הצטרפו בזו אחר זו למלחמה, וכל העולם כולו כמרקחה. גם על ישיבת 'מאקוב' הפולנית השפיע המצב, היא נעלה כשהלמתיים נפוצים לכל עבר כשרובם שבים לחיק משפחותיהם.

ר' לוי יצחק בנדר, אז נער צעיר מתלמידי הישיבה, שהתקרב לחסידות ברסלב בהשפעת הבחור העילוי ר' יצחק'ל קרקובסקי מלודז', החליט יחד עם יתרו בני החבורה הברסלבאית לשים פעמיהם

נסיעה גורלית רבי לוי יצחק בנדר זצ"ל

עקב השמועה שגונבה מפה לאוזן כי רכבת זו הינה האחרונה העוזבת את וורשה בדרכה צפונה לכיוון רוסיה. אין פלא איפוא שכל הנוסעים חפצים לתפוס בה מקום.

ושבו, באופן בלתי מוסבר, מתעקש ר' לוי יצחק להמתין לרכבת. למרות שטרם היה חסיד נלהב, אלא 'מקורב' בן שבע עשרה בלבד. בשעה זו התחזק בדעתו ובחמלת ה' עליו התעוררו בו כוחות רעננים מחודשים שלא נתנו לו להתייאש, אלא לעמוד על עמדו ולא להתמוטט, למען יוכל להגיע למטרה הקדושה שקבע לעצמו, העיר אומן, שם ירכוש דעת אלוקים על פי דרך מוהר"ן.

לאחר מחשבה, עלה רעיון במוחו לעקוף תחנה עמוסה זו ולנסוע ב'קולייקע' - קרונית של רכבת, לאוטבוצק, תחנה אחת לפני וורשה, שמה יוכל לתפוס שם את הרכבת לפני שהיא נכנסת העירה. אולם בהגיעו לתחנה ההיא אוכזב קשות, התברר לו כי רבים עשו כמוהו ובאו לשם...

נקל לשער את המהומה הרבה שפרצה באותם רגעים של כניסת הרכבת לרציף. לתוך קלחת זו נקלע העלם החסיד, שמלבד הספרים הקדושים בשיטביל בעיירה ובישיבה בחברת בחורים עדיני נפש, לא ראו עיניו מימינו מאומה.

בתוככי הרכבת היתה הצפיפות קשה פי כמה. עמוסה היתה באדם ודחוסה עד אפס מקום. גם על גגה התמקמו אנשים. לא יפלא איפוא שכשנעצרה לא מצאו קברניטי הרכבת עליה לפתוח את דלתותיה. רק לחלונותיה פתוחים היו לרווחה כשהמון נוסעיה דוחק את עצמו לשאוף אוויר צח שחדר פנימה מבעד לחלונות הפתוחים.

ר' לוי יצחק נדחק בכל זאת בין ההמון הצובא מבחוץ על לחלונות הרכבת מבלי לדעת לאן יובילוהו רגליו, והכאבים... הם לא הרפו ממנו ולו לרגע אחד.

מלחמה איומה התחוללה בקרבו. היו אלו רגעי התלבטות גורליים האם ייסע, או ישוב. הוא נדחק בין המון האנשים עד שהגיע איכשהו קרוב לחלון הרכבת, תחב ידיו פנימה ואז, באופן בלתי מוסבר, הרגיש במאן דהוא האוחז בו בידיים אמיצות ומושכו לתוך הרכבת דרך החלון הפתוח, רגע לפני שזו שעטה לדרכה...

לימים, כשהיה ר' לוי יצחק למשפיע רב פעלים בקרב אנ"ש, הפטיר בסיפור פרט זה בנסיעתו הגורלית לאומן: היו בתחנה גויים גברתנים שלא הצליחו לעלות לרכבת, ואילו אני, שלא טרחת יתר על המידה 'נמשכת' פנימה, הכל כדי להביאני לאומן, נפלאים דרכי ה' - - -

(ע"פ הספר 'איש חסיד')

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה ביאורים על תורה ס"ב מאמר ט'

ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

[ה] וְהַעֲלֹתָ נִיצוּצֵי הַדְּבֹרָה, צְרִיף לְתַעֲנִית. וְזֶה בְּחִינַת (תהלים ק"ז): "מִדְּרָף פִּשְׁעֵם וּמַעֲוֹנוֹתֵיהֶם יִתְעַנֵּן" וכו', אָזִי: "שָׁלַח דְּבָרָיו". וכו' וּמִחֲמַת שְׁאֵלוֹ הַשָּׁרִים הַגִּזְלִים, הֵם סְמוּכִים לְהַדְּבֹרָה, וְכַשְׁמַתְנַגְּרִים, אִזִּי מִקְשָׁמִין אֶת הַדְּבֹרָה לְגִלּוֹת מִצְרִים, בְּחִינַת מִצְרַיִם הַגִּזְרִין, בְּחִינַת (תהלים ס"ט): "נָחַר גְּרוֹנִי", וְאִינוּ יוֹכֵל לְדַבֵּר שׁוֹם דְּבֹרָה לְפָנֵי הַשָּׁם יִתְבָּרָךְ. וְעַל יְדֵי הַתַּעֲנִית שְׁמַרְעִיב אֶת עַצְמוֹ, הוּא מִקְשִׁיף מִימֵי הַחֲסִידִים לְלַחֵלַח הַגִּזְרִין, וְאִזִּי יוֹכֵל לְדַבֵּר:

וְזֶה בְּחִינַת (פראשית י"ב): "וַיְהִי רָעַב בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל", וְזֶה בְּחִינַת תַּעֲנִית, שְׁמַרְעִיב אֶת עַצְמוֹ. וְזֶה הוּא דְּבִקּוּת אַחֲרֵי הַקְּדוּשָׁה, כִּי הֵיחָד אֱלֹקִים בְּחִינַת אַחֲרֵי, מִסְפָּר רָעַב. [כִּי שֵׁם הַיְיָ בְּאַחֲרֵי, דְּהֵינּוּ י' י"ק יק"ו יק"ק עוֹלָה ע"ב. וְשֵׁם אֱלֹקִים בְּאַחֲרֵי, פָּזָה א א אל אלק אלקים עוֹלָה ר'. וְשֵׁנִיחָם יחד עוֹלָם רע"ב] וַיִּרְדּוּ אֲבָרְהָם מִצְרַיִם, הֵינּוּ הוֹרְדוֹת מִימֵי הַחֲסִידִים לְלַחֵלַח מִצְרַיִם הַגִּזְרִין, לְהוֹצִיא אֶת הַגִּזְרִין מִבְּחִינַת "נָחַר גְּרוֹנִי". בְּבְּחִינַת (שם): "הַלֹּדֵף וְנִסְעֵי הַנְּגַבָּה", לְלַחֵלַח הַנְּגִיבָה, לְהַתְקִים (שְׂעִיר זֶה): "קָרָא בְּרִיזֵן אֶל תַּחֲשֵׁךְ". וְאִזִּי קִשְׁנֵת דְּבִקּוּן אַחֲרֵי הַקְּדוּשָׁה, שְׂאֵי אֲפָשֵׁר לְהַקְלִיפּוֹת לְכַסֵּם לְשֵׁם וְלִינָק, וְאִזִּי נִתְגַּלֵּין הַפְּנִים שֶׁל הַקְּדוּשָׁה. וְאִזִּי: "וַיִּרְאוּ אוֹתָהּ שְׂרֵי פְרַעֲהוּ" (פראשית שם). הֵינּוּ, שְׂאֵלוֹ הַשָּׁרִים הַגִּזְלִים, רוֹאִים אֶת יוֹפֵי הוֹד הַדְּבֹרָה, "וַיִּתְחַלְּלוּ אוֹתָהּ אֶל פְּרַעֲהוּ". וְכֵן זֶה הוּא מְבִינֵן מִהֵשֵׁם יְהוָה. כִּדִּי לְהוֹצִיא בְּלִעָם מִפִּיהֶם, בְּחִינַת: "עַתָּה אֲשֶׁר שָׁלַח הָאֱלֹהִים בְּאֶדְם לְרַע הַיָּבֵר, כִּדִּי לְהוֹצִיא אוֹתָהּ אֶל פְּרַעֲהוּ". אִין זֶה אֶלָּא בְּשִׁבִיל, "תִּנְנוּ לָהּ מִסְפָּרֵי יְדִידָה". לוי: וְזֶה: "וַיִּנְעַע ה' אֶת פְּרַעֲהוּ". וְזֶה (משלי י"א): "אֲשֶׁה יָדָתָה ה' הִיא תִתְחַלְּלֵךְ", בְּחִינַת: "וַיִּתְחַלְּלוּ אוֹתָהּ אֶל פְּרַעֲהוּ". אִין זֶה אֶלָּא בְּשִׁבִיל, "תִּנְנוּ לָהּ מִסְפָּרֵי יְדִידָה". הֵינּוּ, לְהוֹצִיא נִיצוּצוֹת הַקְּדוּשָׁה מִבְּחִינַת. קְשִׁיחָה מוֹצִיאָה כֵּן חִיּוּתָה מִבִּין הַקְּלִיפּוֹת, אִזִּי מְשַׁלְּכִין כֵּן הַעֲבוּרִים אֶת אֲלִילֵיהֶם, וְפוֹנִים בְּלִם לְאִמּוֹנָתָה וְיִשְׂרָאֵל, "לְקָרָא בְּלִם בְּשֵׁם ה'". וְזֶה עִקַּר קְשׁוּטֵי הָאִמּוּנָה, שְׁיִקְרְבוּ אַחֲרֵי לְאִמּוֹנָתָה:

להוציא בלעם מפייהם

רבינו מבאר ששלימות קישוטי האמונה הוא ע"י שמתקרבים אליה הרחוקים, שאפילו עכו"ם יתקרבו לאמונת ישראל, וזה ע"י שמתברר הדיבור מביניהם, ועי"ז נהפכים כולם אל הקדושה לקרא בשם ה', וזה ע"י תענית שעי"ז שמרעיב את עצמו נתדבקין אחורי הקדושה, ואז נתגלים הפנים של הקדושה, והקליפות מנסים לינוק משם, וכל זה הוא מכוון מאת השי"ת כדי להוציא בלעם מפייהם, כי באמת אין להם כח לינוק מפני הקדושה, ואדרבא כשמתגלה פני הקדושה, עי"ז יוצא כל חיות הקליפות, ואז גם העכו"ם פונים לאמונת ישראל, שזה שלימות קישוטי האמונה, ומביא רבינו את עניין אברהם ושרה שירדו למצרים, והמצרים ראו את שרה וחשבו שיקחו אותה אל פרעה, אבל בסוף דייקא עי"ז נכנע פרעה ויצאה כל חיותו ממנו.

והנה עניין זה הוא עניין עמוק מאוד, אבל מתוך כללות המאמר מובן שזהו עיקר העצה והדרך לעבור את העולם בשלום, כי עניין זה של ירידת אברהם למצרים הוא עניין שעובר על כל אחד ואחד, שמוכרח לעבור זמנים של ירידה וקטנות המוחין, כי עיקר עבודת האדם הוא להעלות את ניצוצות הדיבור שנפלו, שדייקא עי"ז שמעלים אותם מהמקום שנפלו לשם, עי"ז נשלם הדיבור דקדושה ומאיר הארת האמונה בעולם גם אצל הרחוקים, והעיקר הוא אצל כל אחד ואחד במקומות הרחוקים שבו, והיינו במקומות שהוא מרגיש רחוק מהשי"ת, ואינו מצליח להרגיש את אור בהירות האמונה, ואדרבא מתגברים עליו קושיות ובלבולים ותאוות, אבל באמת כל זה הוא מכוון מאת השי"ת כי דייקא עי"ז יוצאים ניצוצות הקדושה מבין הקליפות, ומתגלה אור האמונה דייקא מתוך המקומות הרחוקים האלו, עי"ז שמתבטל ניצוקת הקליפות שמזה כל ההסתרות.

תיקון התענית

והדרך לזכות לזה הוא ע"י בחינת תענית, שעניינו ההבנה והרצון להתחבר להשי"ת גם מתוך קטנות המוחין הזאת, ולא לחפש דווקא את גדלות המוחין, אלא למצוא את הדרך להתחבר להשי"ת בתוך

לחידודא

לעיוד ההתבוננות בספרי רבינו ז"ל

תשובה לחידה הקודמת:
מהי "הצלחה שבכל הצלחות, הישועה שבכל הישועות, הטובה שבכל הטובות, והתכלית מכל התכליות"?

להכיר את מי שאמר והיה העולם!
וראה הציטוט המלא במדור 'החיוק השבועי' בעמוד 6

הזוכה: אהרן יוסף אייזנבאך בית שמש
זכה בשובר זכיני ע"ס 100 ש"ח עבור טיסה לאומן

"כל העולמות עם כל עבודתם הגדולה שעובדים אותו יתברך באימה וביראה תמיד, אינו עולה אצלו יתברך כנגד...?" רח נסלי

לכבוד מערכת עלה לתרופה. ישנה נקודה מעניינת בתורה הזמנית. רבינו מבאר את הפס' 'ויגש אליו יהודה' שבפשוט מדבר מתערומת יהודה על יוסף, וכן שם ברש"י שניגש למלחמה, ובמדרש מבואר שהייתה שם מלחמה איומה.

ורבינו אומר שגישה זאת מסמלת יחוד פנים בפנים ויחוד מופלא, והוא לכאורה היפך הפשט, וידוע שבדברי רבינו הדרש והפשט מתאחדים וצריך להבין היאך?

תמימה זאת ישנה גם בפרשנינו, כאשר פנחס עושה מעשה קנאות ודין ושופך דם.

והכתוב אומר עליו שהשיב חימה ו'הני נתון לו את בריתי שלום' שלכאורה הוא היפך מעשהו, וכן ידוע שפנחס זה אליהו שתפקידו לבשר בשורות טובות, ואין זה מסתדר?

אך העניין הוא שידוע שקנאה היא מרקבת העצמות והיא דבר נורא. ומהות הקנאה היא שהאדם שם את כל מגמתו ועיניו לזולתו, ובכך מאבד את את עצמו לדעת, מפני שכל ליבו ורצונו נתון על הזולת, ורק אחריו הודפת נפשו, ואין לו מקום לחשוב על עצמו, ולחיות את חייו.

אך יש קנאות דקדושה והיא שלאדם איכפת מהקב"ה, ולכן אין לו מקום לחשוב על עצמו, וזה תכלית האדם בעולם לבל יהיה את חומר וישותו

אלא את רצון ה' לבד. וזה היה עניין פנחס שמהותו שלום וטוב.

ומרוב קנאתו לשלום האמיתי שהוא השלום בין ישראל לאביהם שבשמים ובין היהודי לנשמתו, לכן לא שם ליבו לצורך האישי שלו לחוות שלום.

על כן היה מוכן להקריב את מהותו למען השלום עם השי"ת, וזאת הייתה קנאתו- שעניו היו ברצון השי"ת, ולכן פעל דין להכרית את מונע השלום.

כך גם אצלנו בתורה, הרי יהודה הוא עניין היהודי והצדיק, ויוסף הוא המלך המרומז על הקב"ה.

ואומר יהודה ליוסף [לשון רבינו] וַיֹּאמֶר אֵלָיו בִּי אֲדֹנָי, שְׁהִשְׁכִּינָה מִבְּקִשְׁתְּךָ רַחֲמִים מֵאִשִּׁים יִתְּבָרָה, עַל אֲלֹהֵי הָרְחוּקִים. יְדַבֵּר נָא עִבְדְּךָ דָּבָר בְּאָזְנֵי אֲדֹנָי, וְלֹא יִשְׁמַע עוֹד אֲמִצְעִי.

וזה עניין המלחמה הנרמזת כאן, שהיהודי שבאמת איכפת לו מהייו ונשמתו ומהשכינה הקדושה אזי צווח הוא בקול ולא ינוח ולא ישקוט עד אשר יבוא לביטול אחיות האמצעי והפירוד, ויוצאת נפשו על שחושב תמיד מחשבות של טבע היפך האמונה.

מוכן להיות במלחמה תמידית על התפילה שלו לבל תהיה מדור לכל הבלבולים שבועולם.

והיהודי העובד ה' הוא קנאי לזה בכל

נפשו ותמיד עזות על פניו, ואיכפת לו על שיש לקב"ה בן שעושה היפך רצונו ולא מכיר בו.

וכך הוא הכלל, שהיהודי אומר לאדם בא תהיה בשלום- הרי זה שמו של הקב"ה. ותהיה במנוחה- שהרי זה התכלית.

ובכן יושן האדם את חייו ונעשה בשיא המחלוקת עם נשמתו שמתחנת להתארח אצלו והוא כבר אינו יודע מי היא, ונעשה מטורף בבלבול העולם ותאוותיו.

אך העובד ה' הוא בבחי' יהודה ופנחס היוצאים למלחמה קנאת וטוענים לה' [בבחי' דין, תורה ח' ח"ב] האם לזה יקרא חיים ושלום, וטוענים בתוקף ותובעים את הצדק.

והצדק, הוא שמגיע לקב"ה בן שיכיר בו ויעשה לו נחת ולא יצער אותו.

זאת קנאות ומלחמת הייחוד והשלום. או נכנסים לתקופת בין המצרים, ניתן לחשוב שלמה לנו להתאבל, הרי צריך להיות בשמחה?

אך באמת מי שבאמת נוגעת השמחה בנפשו, הוא מבכה את אובדנה ובכך בעצמו זוכה כבר היום לשמחה, אך השאנן מסכים עם העצבות שמלפפת אותו תמיד ואף פעם לא חשב לבכות עליה.

שנוכח להמשיך את השמחה ע"י הבכי, אמן

זלמן הרהיגמן בית שמש

קטנות המוחין, שזהו בחינת תענית שאדם מבין שלמרות כל התגברות התאוות שיש בעולם, בוודאי יש דרך להתקרב להשי"ת דייקא מתוך כל הבלבולים והתגברות התאוות שיש בעולם, כי באמת אפשר לעשות הכל בקדושה, כי דייקא כשמגלים את השי"ת בתוך הדברים הגשמיים נעשה ייחוד גדול מאוד וכמו שמתבאר בתחילת המאמר, אבל כשאדם רחוק מהארת האמונה הזאת, כי הוא בקטנות המוחין, ומתגבר עליו תאוות אכילה ואינו מצליח לקבל את הארת האמונה שבאמת נעשה בזה ייחודים גדולים ועצומים, אזי צריך להרעיר את עצמו, היינו שמתעורר ברצון להתקרב להשי"ת ולעזוב את הבלי העולם הזה, נמצא שעושה אתערוחא דלתתא להתקרב להשי"ת מתוך התגברות התאוות שהוא בחינת מוחין דקטנות, ומונח בזה נקודה של אמונה שאפשר להתקרב להשי"ת גם בתוך התגברות הבלבולים והתאוות, וממילא זה עצמו מוציא את בלעם מפייהם, כי כל יניקתם הוא מההסתרה שמסתירים ומבלבלים כאילו כל הדברים הגשמיים הם דברים בפני עצמם, [בחינת אמצעי]. ואי אפשר להתקרב עי"ז להשי"ת, אבל כשאדם מתעורר בבחינת תענית שמאמין שבוודאי יש דרך להתקרב להשי"ת גם בתוך קטנות המוחין, וגם בזמן התענית שהאדם ברעב אזי הוא בקטנות המוחין, ולכן כח התענית הוא בחינת גילוי אור האמונה בבחינת הקטנות, וזוהו מתבטל יניקתם.

ויהי רעב בארץ

וזהו בבחינת תענית שאדם "מרעיב" עצמו, ויש גם מציאות שיש רעב מלמעלה, שהאדם בקטנות המוחין, מחמת חסרון פרנסה או בריאות או כל עניין אחר, ועי"ז האדם נכנס לקטנות המוחין ואינו יכול לדבר לפני ה', כי הקליפות מסתירים ממנו את אור ה', ואז עיקר עבודת האדם להמשיך לשם את מימי החסדים ע"י שיתחיל מחדש לחפש את אור ה' שנמצא שם דייקא, ע"י שמאמין שבוודאי השי"ת נמצא גם כאן, וכל המצב הזה שהשי"ת עשה אינו סתם ח"ו, אלא יש בזה מכוון גדול כי דייקא עי"ז עולים הניצוצות הקדושים מבים הקליפות ומתגלה אור האמונה במקומות הרחוקים, וכל זה הוא ג"כ בחינת תענית שעניינו להאחר את אור האמונה בקטנות המוחין וכנ"ל.

וירד אברהם מצרימה

וזה מה שהיה עם אברהם ושרה, שהיה רעב בארץ, והבין אברהם שהוא צריך לירד דווקא למצרים, אבל כשיורדים למצרים אי אפשר לגלות בהתגלות את אור הדעת והאמונה שהם בחינת אור החסדים, כי עי"ז יהיה יניקה לקליפות, ולכן הירידה היא דייקא בבחינת קטנות, שזה בחינת שרה שהיא בחינת מלכות, שזהו בחינת האמונה, [כי אברהם הוא בחינת הארת הדעת ושרה הוא בחינת הארת האמונה, ועיקר אור האמונה הוא ע"י אור הדעת, אבל במצרים היה בחינת קטנות המוחין ולא היה הארת הדעת]. ולכן המצרים חשבו שיהיה להם יניקה משרה כי זהו זמן של קטנות המוחין והסתרת אור האמונה, אבל אברהם אמר לפרעה, "אמרי נא אחותי את", היינו שתתחבר עמי ותהיי קשורה עמי, ועי"ז אף בעת התגברות קטנות המוחין, תתחזקי באמונה דייקא בתוך הקטנות הזאת, לידע שהכל הוא מכוון מאת השי"ת, ועי"ז דייקא נכנע פרעה והוציאו בלעו מפייהם. וכל זה עובר על כל אחד ואחד שהוא מוכרח לרדת למצרים, שהם כל בחינות התגברות התאוות וקטנת המוחין שעובר על האדם, וצריך להתחזק באמונה ולידע שיש בכל זה מכוון גדול כי דייקא עי"ז נכנעים הקליפות, ועי"ז נשלמת האמונה ע"י שנתגלה אור האמונה דייקא במקומות הרחוקים, ועיקר האתערוחא דלתתא הוא בחינת תענית, לידע שאפשר להתקרב להשי"ת בתוך המצב הזה, ועי"ז נכנעים הקליפות לגמרי.

מבטן שאל שוועתי

איתא במסכת יומא (דף טו): מקדש שני, שהיו עוסקין בתורה ובמצוות וגמילות חסדים מפני מה חרב, מפני שהיתה בו שנאת חנם. ללמדך ששקולה שנאת חנם כנגד שלש עבירות עבודה זרה, גלוי עריות, ושפיכות דמים.

ולכאורה מושג זה הוא תמוה, איך תצויר שנאת חנם, שהרי דרך בני אדם לשנוא אחד לחברו על איזה ענין אם מחמת שהזיקו בממון או בנפשו שהוא שונא על טעם וסיבה, ואפי' אם לא הזיקו כלל, אלא ששונאו מחמת איזו מדה שלא ישרה בעיניו ואינו יכול לשאתה עד כי בכל עת בה הוא רואה גורם לו שתסור שלוות נפשו, הרי גם זה היא שנאה מחמת איזו סיבה שמזיק לו ולשלוות נפשו ואינו שונה ממזיקו בגופו או בממונו.

אמנם ביאור הענין הוא, כי אמנם שנאת פרט פלוני אצל זה אינה חנם, אבל יאמר חנם על שמחמת פרט זה נעשה שונא לכל כולו, ועל כך שמשום אותו עוול פוסל והולך את כל דמותו, כי זו דרכה של שנאה שע"י שפוסל או שונא אותו מחמת פרט מסוים שמפריע לו נוטה מזה להגזים ולהרחיב את השנאה עד שכל האדם על כל מה שיש בו נעשה מופרך אצלו ולעיתים אף מפרך בגין כך את כל משפחתו או את כל קהילתו ודו"ק.

לזאת יקרא שנאת חנם שמחמתה נחרב בית מקדשנו כי בשלמא אותו פרט אכן גורם לך עוולה, ואמנם יש דרכים אחרות להעמיד הדבר על תיקונו ולא ע"י שנאה - אך מה זה שיתעוררו כאן גוזמאות של שנאות על לא דבר ממש, וכי הפרט הזה יש בו כדי להפריך את כל שאר פרטי נפשו, ואת שאר האנשים הנלווים אליו.

נקודות טובות

עומק הפרשה

להטיל נכון את הגורל

אך בגורל יחלק את הארץ:

את עומק ענין הגורל מבאר מוהר"ת כי הנה אחד הדברים המכשילים את האדם הוא 'יד המקרה', דברים אלו אינם תלויים בשכל או בהשתדלות, אלא כיכול ביד הגורל, ונראה שהדבר מתגלגל בצורה זו במקרה.

דבר זה גורם שפעמים והאדם עושה אותו מעשה מספר פעמים והתוצאות שונות לחלוטין, אדם זורק מטבע כמה פעמים, פעמים והוא נופל על צד זה ולפעמים הוא נופל על צדו השני, וכך הוא בהטלת הגורל, אדם מטיל גורל, פעמים ועולה בידו וכפעמים עולה כך.

בדרך כלל, הנגהת התורה היא על פי משפטי השכל והדין, כל דין בתורה נמדד לפי כללים וסברות, כלי חלבי הנופל לסיר בשירי - דינו תלוי בכמה וכמה כללים ופרטי דינים שכולם בנויים על אדני הסברא ודיני התורה, וכך גם בדיני מממונות, כל דבר בנוי לפי כללי המשפט, וגם כשאין הכרעה ברורה יש כללים ברי הבנה 'כל דאליס גבר', או 'שורא דדייני', שהם כללים ברי הבנה או שההחלטה מונחת ביד ברי הבנה (כמובא ברא"ש ב"ב פ"ג ס"ל כב, רש"י כתובות פה. ובתוס' שם ועוד). אך פעמים ספורות הוכרע הדין באופן פלאי, אחד מהם הוא חלוקת הארץ, חלוקה זו היא דבר העומד ברומו של עולם בה נקבע איזה חלק בארץ הקודש יהיה תחת יד האדם עד עולם, דבר זה אי אפשר לחלק בדעת ובשכל, יהיה אשר יהיה, ואף לא על ידי רוח הקודש (כמובא בריש"ב ב"ב קכב. ד"ה והיה), אלא בדבר אשר הוא למעלה מהשכל והדעת, והוא הגורל.

גורל זה הוא נקודה דקה וגבוהה עד מאוד, דבר זה נראה כמקרה אבל הוא מהלך בשרשי הבריאה, ולכן גם ביום כיפור

דוגמא אישית באבילות על החורבן

'דוגמא אישית' הוא אחד מהנקודות המסבכות את ההורים והמחנכים כאחד, שהרי ידוע הדבר עד כמה עיקר הצלחת החינוך תלוי בדוגמא אישית, כי איך יוכל האב והמחנך לחנך את הבן והתלמיד לדבר שבקדושה כאשר הוא אינו עומד בזה.

ודווקא משום כך הרבה הורים ומחנכים מרגישים חסרי אונים מול העניין האמיתי הזה שצריך להיות דוגמא אישית, שידעו הם בנפשם שהם רחוקים מלהיות דוגמא לבניהם ותלמידים.

כבר כתבנו בעבר כמה מאמרים בענין הדוגמא אישית, שאין הכוונה ב'דוגמא אישית' להיות בדווקא צדיק מושלם ומתמיד מופלג בשביל שיהיה מותר לנו להתחיל לחנך, שהרי אם השי"ת הביא לנו את בניו הקדושים שנחנכם משמע שיכולים אנו לחנך תיכף ומיד, ואסור לנו לדחות את מצוות החינוך עד שנזכה לבוא לשלמות.

כי עיקר ענין ה'דוגמא אישית' הוא בעיקר על הכיסופים והגעגועים, שהצעירים עוקבים אחר מחנכיהם לראות מה חשוב ויקר אצלם. הם בודקים את סולם הערכים שלנו לראות עד כמה יקר לנו העניינים שהיינו רוצים לחנך. הם מבינים ויודעים שגם לנו יש יצר הרע ולא כל דבר בא לנו בקלות, אבל כאשר הם רואים את המסירות שיש לנו עבור עניינים שבקדושה, אזי דבר זה נעשה יקר וחשוב אצלם גם כן. כאשר הם רואים שאנו מתרגשים כאשר הם משקיעים בתורה, ומתפללים בכוונה, או מברכים ברכת המזון בכוונה, ואנו מחמיאים להם במיוחד על מעשים טובים, זה בעצמו דוגמא אישית שיגרום להם להתמיד בזה.

והנה ימים אלו של בין המצרים הם הזדמנות נפלאה ביותר להוות דוגמא אישית על ידי שנראה להם את ההשתתפות שלנו בחורבן בית המקדש והעלמת האור.

ידוע מהאריז"ל שהנהיג לקונן בצהרי ימי בין המצרים על חורבן בית המקדש, ונהגו לומר אז תיקון רחל מהתיקון חצות, ואפשר גם לומר תהילים, או לקונן בדיבורים פורטים, בלשון שרגיל בה.

אין צריכים להיות עובד ה' בשביל זה, כל יהודי שייך לבית המקדש, וכל אחד יכול להקדיש כמה דקות ביום לשבת על הרצפה בבית, ולומר תיקון חצות. כשהילדים רואים את האבא יושב על הרצפה קרוב אל הדלת ואומר תיקון חצות בקול נהי, תמונה זו תיחקק להם למשך שנים רבות, ויכול לתת להם כח לעמוד במשך ימי חייהם מול נסיונות קשים יותר שיבואו אליהם, כאשר יזכרו את תמונת אביהם מתגעגע ומקונן על חסרון בית המקדש.

דוגמא אישית זו היא לא רק דוגמא אישית לעצם ההשתתפות בצער השכינה, אלא היא דוגמא אישית שיכולה להפוך בית, כי הפעולה הזו של תיקון חצות מכניס בבית ערך ויקר לכלל העניינים שבקדושה. פעולה זו מראה כמה האבא מחכה שיתגלה אור של קדושה בעולם.

ובפרט אם יוסיף להסביר כמה דיבורים, איזה גילוי אלוקי עתיד להתגלות כשיבנה בית המקדש, הדיבורים האלו יכולים להועיל יותר מכל חינוך אחר.

השערים שבאו לכפר על ישראל נקבעו בידי הגורל דווקא. אך דווקא בגלל גבהה של נקודה זו ומחמת שהיא נראית בלי בחירה והחלטה מושכלת, לכן היא נראית כמקרה, אבל דווקא לכן עבודת האדם היא לעורר בנקודה זו את האמונה, ולהאיר בנפשו את האמונה כי 'בחיק יוטל את הגורל ומה' כל משפטו.

למעשה, אנו פוגשים את הגורל פעמים רבות בחיי היום - יום, כי לאמיתו של דבר כמעט בכל צעד עומד האדם לפני בחירה, אם לעשות כך או כך, ברוב הפעמים האדם אינו יודע מה יביא עליו צד זה ומה יביא עליו הצד האחר, פעמים דווקא בחירות קטנות ושוליות התבררו כהרות גורל, והם ששינו את חיי מן הקצה אל הקצה ברוחניות ובגשמיות. הסיבה לכך היא שגם הבחירה היא מאותו מקום גבוה ונורא מקום הגורל, שכן השי"ת חפץ להביא את האדם אל תיקונו השלם, וגם אם נכשל שוב ושוב וסיבך את נפשו בכל פח אפשרי - עדיין חפץ השי"ת לקרבו אליו, ולכן הוא מגלגל אליו את הבחירה בכל מיני דרכים, ברורות ושאינם ברורות, כדי להביא אותו אל נחלתו הטובה.

מאחר שהבחירה אינה ברורה, שני הצדדים דומים מאוד, ולא תמיד ניכר מהו הצעד שיביא אותו לארץ החיים, לכן גם בשעת הגורל מסייע השי"ת לאדם לבחור בטוב, וכמו שאמרנו חז"ל (ילקוט ראה תתעה) על הפסוק "אתה תומיך גורלי", 'משל למלך שעשה סעודה והזמין את האורחין והיה אורבו מיסב בניחו, והיה דומה לטול מנה יפה ולא היה בו דעה, כיון שראה שליחיה בו דעה אחז את ידו והניחה על מנה יפה', אם האדם הולך בתמימות עם השי"ת הוא מנהיג אותו להניח את ידו על פתקת החיים ולזכות בחיי נצח. (ע"פ ליקו"ה הל' ברכות הריח ד')

◆ לקראת שַׁבַּת לְכוּ וְנִלְכֶה: בס"ד, לאחר ההתעוררות גדולה בעבר, כעת יתקיים א"ה לכלל אנשי שלומינו היקרים שבת 'המתאחדת' להתחזק יחד בעבודת ה' עם שמחה וחיות - באתרא קדישא מירון (מתחם בני עקיבא) בהשתתפות גדולי וחשובי משפיעי אנ"ש שליט"א. השבת יתקיים א"ה בשבת דברים - חזון, יחד עם הילולת האר"י הק' החל במוצש"ק זו. לעדכונים ולרשימת הנציגים: 0772263428.

◆ לקראת ימי ההשתוקקות לגאולה השלימה: כבר נודע בשערים תיקון חצות עם הפירוש הנפלא "כתוב על" המחבר בין זקקת החורבן הכללית אל עבודת ה' הפרטית של כל אחד כפי דעת רביז"ל, שנערך מאת הרה"ח ר' אליהו קירשבוים שליט"א. כעת, ניתן להשיג את הספר ללא תשלום עבור בתי כנסת וישיבות, לע"נ בנו הבה"ח נחמן ז"ל, מקדושי מירון. 0533155212.

◆ אומן; עדכון מטעם ארגון 'חומותיך אומן': א. זאת למודעי כי המלון היחיד הפעיל בימות השנה הנושא את כשרות בד"ץ העדה"ח, הינו מלון 'חושן'. כמו כן, המקום מותאם ליראי ה' בהעמדת מחיצות בין משפחות, ובהעסקת מלצרים גברים בלבד. ב. כשרות רבני בני ברק (לנדא') מפרסמים כי משקה 'ספרייט' אינו כשר אוטומטית בכל העולם כבעבר, אלא יש לבדוק כל מקום לגופו. ג. בימי הקיץ רבים הם הניסיונות לקדושת הדרכים, חזק ונתחזק להגיע אל ציון רביה"ק בקדושה הראויה!

◆ היכוננו! לקראת יום התפילה העולמי למען הקיבוץ הק' באומן בימי ראש השנה הבעל"ט, ערב ראש חודש מנחם-אב ה'תשפ"ג. פרטים יבואו.

י"ל ע"י מנחם עלה לתרופה
בבל עניין או להצטרפות למנינים בדוא"ר
A028080148@GMAIL.COM
מקס או הודעה קולית: 02-8080148
במקרים מיוחדים:
054-8591148 | 053-3175211
המקור: סגרת מידי יום ראשון בשעה 19:00

החיזוק השבועי

וּבְכַמָּה נִלְוִימִים אֶתְּךָ מִתְּנַלְמֵל עִמּוֹ, וּבְכַמָּה סְבוּבִים וְסֻבּוֹת שׁוֹנוֹת אֶתְּךָ מִסְבֵּב עִמּוֹ. לְפַעְמִים בְּנַחַת וּלְפַעְמִים בְּיִסּוּרִין רַחֲמָנָא לְצַלְךָ, וְהַכֵּל לְטוֹבַתְּנוּ פְּדִי כְּהַתְעוֹזֵר לְעִבּוּדְךָ בְּאַמְתָּ... פְּדִי לְשׁוֹב אֵלֶיךָ בְּאַמְתָּ וּלְהַתְדַבֵּק בְּךָ פְּדִי שְׁנוּבָה לְשׁוֹבֵעַ מְטוֹבֵךְ לְהַשְׁבִּיעַ בְּצַחְצַחוֹת נַפְשֵׁנוּ, "לְחַזוֹת בְּנַעַם ה' וּלְכַבֵּר פְּהִיכְלוֹ", פְּדִי לְהַפִּיר אֶת מִי שְׂאֵמֵר וְהִיָּה הַעוֹלָם, אֲשֶׁר זֹאת הִיא הַצְּלָחָה שְׂבֻכָּל הַצְּלָחוֹת, הַשְׁנוּעָה שְׂבֻכָּל הַשְׁנוּעוֹת, הַטּוֹבָה שְׂבֻכָּל הַטּוֹבוֹת, הַתְּכַלִּית מִכָּל הַתְּכַלִּיּוֹת:

ליקטת: תפילות ה' ב, ט

יהלום
אתה לבד יודע רחמנותך
בעצמה, אין: אתה הפיץ
בטובותינו: שם

היה מאיר אור הדעת והיה לנו כלים לקבל ולהכיל את הדעת הזו, ולחיות על פיו באמת.

ומשחטאו עם ישראל. קרע השי"ת כביכול את לבושו, והתגלתה גדולתו. ומילא, נחרב בית המקדש. ולא שח"ו נסתלק הוא מעמנו, אלא הסתלקו מאתנו הדרכים והלבושים, איך להכיר את ה', באמת בעומק ליבנו - נשברו הכלים. (עיין בלקוטי מוהר"ן סי' רי"ט).

והוא מה שמאריך רביז"ל בענין האבילות (ליקו"מ סי' ס"ז תנינא), שעיקר האבילות על העלמת אור הצדיקים המגלים לנו עד כמה באמת ה' נמצא עמנו, לא רק בדרך של ידיעות ושכליים, אלא באמת שיהיה גלוי לאדם במציאות אמיתית כמו שהיה ברור וגלוי בזמן בית המקדש.

נמצא שאין כאן סתירה בין ההתחזקות שהשם יתברך נמצא עצמנו לבין האבילות, כי על כך בעצמו אנו מתגעגעים איך נזכה שיתגלה לנו ממש דיבורי ההתחזקות.

אני משתדל להתחזק באמונה שהשי"ת נמצא אתי, בכל מקום ובכל מצב, איך אני יכול תוך כדי חשיבה זו להתאבל ולחשב על הרחוק שלי ממנו?

האבילות היא לא להתאבל למה ה' עזב אותנו, כי בוודאי לא עזב אותנו, וצריך תמיד לחיות את הלב תמיד באמונה שלמה, שהשי"ת נמצא בכל מקום, ומשיגת על כל פרט ועל כל מקרה שנעשה בעולם. וח"ו מלחשב, כאלו השי"ת נטש אותנו בעת החרבן.

אך על כך בדיוק אנו מתאבלים למה אין לנו את הדעת שהשי"ת נמצא עמנו, כי אף שאנו יודעים את האמת, בקיאים בדיבורי אמונה, שהשי"ת אוהב אותנו, אך למעשה אין לנו את הדרך והעצה איך לתפוס את האמונה לתוך מציאות החיים.

זוהי מציאות הגלות, אף שבוודאי השי"ת נמצא עמנו בכל מקום, מציאות אין לנו את הזכות להכניס את אורו הגדול לתוך מחנו ולבינו הקצרים, המלוכשים בגוף מגושם, המלא בישות ואנוכיות. כי בזמן בית המקדש

הלכה פסוקה מאת הרה"ג ר' שמעון אנשין שליט"א | מוצ' בעיד בית שמש יצ"ו

הלכות הנוגעות מי"ז בתמוז עד ר"ח אב

ברכת שהחיינו
א. אין לברך ברכת 'שהחיינו' בימים אלו. אבל בשבת אין להחמיר בזה, אמנם לפי האר"ז אין לברך שהחיינו גם בשבת (ראה: שו"ע תקנא יז. מג"א מב. בור היטב וטע"ת לח. מש"ב צח ושע"צ טז).

ב. ולכן אין לאכול פרי חדש, כיון שיצטרכו לברך שהחיינו על זה. ואם לא ניתן להשיג את הפרי אחר כך, מותר לאכול ולברך עליו שהחיינו. אכן אם אפשר לדחות את אכילתו לשבת, צריך לעשות כן (ורמ"א שם ומש"ב קא). מעוברת או חולה הזקוקים לפרי חדש, מותרים לאכול אך לא יברכו עליו שהחיינו (מש"ב טז). קטן שאינו יודע להבחין בין ימים אלו לשאר ימות השנה, ותאב לפרי חדש, מותר לו לאכול ויברך שהחיינו (ברכי יוסף תקנא ט).

ג. בעת: ברית מילה, פדיון הבן, ראיית בתו בפעם הראשונה - מותר לברך שהחיינו (ראה: שו"ע שם. מאמר מורכ"י טז. מקדש ישראל טז).
קניית בגדים וכלים ורהיטים חדשים מותר לקנות וגם לחדש בגד, וכן הדין בכלים חדשים. אלא שאם מברכים על זה 'שהחיינו' נשתנה הדין, וכדלהלן:

א. בגד שמברכים עליו שהחיינו, אין לקנותו וללבושו בימים אלו. ואם מוכרחים ללבושו עתה, מותר ללבושו, אך יש להסתפק אם לברך שהחיינו (שםא דיש כחולה שאינו מברך, ואוכמי שלא ניתן להשיג הפיי"ו וכו' שמברך).

ב. אבל אם כבר קנו אותו לפני ימי

דידה. אין שום איסור לעבור דירה בימים שונות

צו לעבן א
חיים טובים
02-50-90-567

דעת | עבודת התורה